

११

येशूमाथि अगाढ आस्था राखेर हिँड्ने येशूभक्त र तिनीहरूको काम

यस अध्यायका मूल पदहरू: उत्पत्ति ३:१९, व्यवस्था १६:१५, प्रस्थान
२५:१०-३०:३८, गलाती ५:२२-२६, उपदेशक ९:१० र १ कोरन्थी
१०:३१।

यस अध्यायको मूल सारपद: "यसकारण मेरा प्रिय भाइ हो, स्थिर र अटल
रहो। प्रभुको काममा सधैं बढ्दैजाओ। किनकि तिमीहरू जान्दछौ, कि प्रभुमा
तिमीहरूको परिश्रम व्यर्थ हुँदैन।" (१ कोरन्थी १५:५८)।

काम गर्नुपर्छ, परिश्रम गर्नुपर्छ भन्ने धारणा परमेश्वरको हो। पाप
आउनुभन्दा अघिको संसार आदर्शको संसार थियो, त्यहाँ पनि त्यहाँ भएको
बगैँचाको स्याहार, संभार र रेखदेख गर्न परमेश्वरले आदम र हव्वालाई जिम्मा
लगाउनुभएको थियो (उत्पत्ति २:१५)। तिनीहरूको सृष्टिकर्ता जस्तै तिनीहरू
पनि सृजनात्मक परिश्रम र प्रेमपूर्वक सेवा गर्न तिनीहरूलाई जिम्मा दिइएको
थियो किनकि तिनीहरू उहाँको स्वरूपमा सृष्टि गरिएको थियो। त्यो काम गर्ने,
परिश्रम गर्ने, चुप लागि नबस्ने वा हात बाँधेर नबस्ने मनस्थिति परमेश्वरले
आदम र हव्वालाई त्यसैबेला राखिदिनुभएको थियो जब पाप, मृत्यु, दुःखकष्ट यस
संसारमा आएका थिएनन्। काम गर्ने नैतिक अनुशासन प्रत्येक मानव प्राणीबाट
परमेश्वरले अपेक्षा गर्नुभएको छ।

"समयको अन्तरालमा" अर्थात् आदर्शमय संसारको पछि र प्रतिज्ञा
गरिएको संसारमा पस्नु अघि परमेश्वरले धेरै दिनुभएको धेरै आशिषहरूमा काम
पनि एक हो भनेर बुझोस् भन्ने परमेश्वरको चाहना हो भनेर नियालेर हेरोस् भनेर
हामीलाई आह्वान गरिएको छ। यहूदीहरूमा प्रत्येक बालकलाई कुनै न कुनै सिप
सिकाइएको हुन्थ्यो। अझ यहूदीहरूमा यो भनाइ प्रचलित छ कि जुन बाबुले

आफ्नो छोरालाई कुनै न कुनै सिप वा काम गरेर खाने मनस्थिति बनाउने गरि तालिम दिँदैत त्यस बाबुले अपराधी छोरो हुर्काएको हुन्छ। येशू परमेश्वरको पुत्र भएर पनि उहाँ मानविय अवतार लिनुभएपछि उहाँ अत्यन्तै दक्ष सिल्पकार हुनुहुन्थ्यो जसले नाजरथका मानिसहरूलाई चाहिएको आवश्यक काठका सामानहरू घर र किसानको निम्ति आवश्यक औजारहरू उपलब्ध गराउनुहुन्थ्यो (मर्कूस ६:३)। आफ्ना सांसारिक पिता युशूफसँग मिलेर येशूले स्वर्गको पिताको इच्छा अनुसार इमान्दार र लगनशील भएर परिश्रम गर्नुहुन्थ्यो। यो पनि उहाँले गर्नुहुने थोरै समय वा केवल तिन वर्ष छ महिनाको सेवाकार्यको निम्ति तयार हुन उहाँले तालिम लिनुभएको थियो। यस मामिलामा येशूका प्रखर चेला पावल पनि आफ्नो हातले गर्ने कामप्रति उनको ठूलो गौरव थियो। जब उनी तीन वर्ष छ महिनासम्म यहूदीहरूको सभाघर सिनिगगमा साबथ दिनमा यहूदीहरूलाई आफ्नो तर्क प्रस्तुत गर्दै थिए उनले आक्विला र प्रिसिलासँगसँगै पाल बनाउने काममा सरिक भएका थिए (प्रेरित १८:१-४, २ थेस्सोलिनिकी ३:८-१२)। कामको बारेमा स्पष्ट धारणा र इसाई शिक्षामा कामको भूमिका के हो, यस अध्यायमा नियाल्नेछौं।

१. कामका विभिन्न पक्षहरू

"१२ म जान्दछु कि मानिसको निम्ति आफू जीवित रहँदा आनन्दित रहनु र असल गर्नुभन्दा अरू असल कुरो केही छैन। १३ हरेक मानिसले खाओस्, पिओस्, र आफ्नो सारा परिश्रममा सन्तुष्ट रहोस्-यो नै परमेश्वरक बरदान हो।" (उपदेशक ३:१२-१३)।

अङ्ग्रेजी भाषामा आएको "काम वा वर्क work" भन्ने शब्द आङ्ग्लो-साक्सन वा पुरानो अङ्ग्रेजीबाट आएको हो। यो ठोस शब्द हो र यो प्रस्ट छ। यसले कुनै यताउति तर्क गर्न ठाउँ दिँदैन। केवल एउटा मात्र शब्द हो तर त्यसको अर्थ धेरै पनि हुनसक्छ। हाम्रो आवश्यकता अनुसार हामी खानाको निम्ति, घर खर्चको निम्ति, परिवार धान्नको निम्ति र सक्थो भने भविष्यको निम्ति केही साँचि राख्न हामी काम गछौं। पाइरहेको काम छोडिनुपर्दा वा कसैले छोडायो भने नराम्रो काम गर्नुपर्नेभन्दा धेरै खराब हुनसक्छ।

कामले गर्दा मानिसको व्यक्तिजीवनलाई गौरव बनाउँछ। कामले गर्दा नै मेरो जीवनको अर्थ छ, मान्यता छ र मूल्यता छ भन्ने भावनालाई प्रेरित गर्दछ। प्रायजसो हामीले कुनै मानिसलाई भेट्ने वित्तिकै "तपाईं के गर्नुहुन्छ?"

वा तपाईंको पेसा के हो" भनेर सोध्न पुगेका हुन्छौं। अवकास पाएका कतिपय मानिसहरू केही काम आँसिकमा पैसा पाउने काममा भएपनि वा स्वयंसेवक भएपनि आफूले सकेसम्म काम गरिरहेको हुन्छ। नियमित काम गर्नुपर्दा नै विहान नियमितरूपमा उठ्ने बानी बसेको हुन्छ र दिन चलाउन तरखर गरेको हुन्छ। कामले युवाहरूलाई पनि परिचालन गर्दछ। अल्छि, केही नगरिबस्ने, केवल अरूकोमात्र मुख ताकेर बस्ने र हल्लेर बस्नेहरूलाई कामले सम्मान गर्दैन।

उत्पत्ति ३:१९ कुन सन्दर्भमा लेखिएको छ र कामको बारेमा अलिकति भएपनि के सन्देश यसले दिन खोज्छ? हेर्नुहोस् "माटोमा नफर्कुञ्जेल तिम्रो निधारको पसीनाले कमाएको भोजन तिमीले खानेछौं। किनकि माटैबाट तिम्रो निकालिएका थियौं। तिम्रो माटै हो र माटैमा फर्किजानेछौं।"

यो कस्तो अचम्मा मानिसले पाप गरेपछि वा पतित भएपछि कामको स्वभावमा परिवर्तन हुन्छ। कतिपय मानिसहरूको निमित्त काम भनेको दैनिक जीवनमा भारी बोकेको जस्तै हुन्छ। कतिपय मानिसहरू काम गर्दा गर्दै कामकै कारणले पनि मृत्यु हुनसक्छ। कतिपय मानिसहरूले आफूले मननमपरेको काममा लाग्न वाध्यता भइरहेको हुन्छ वा कसैले काम लादेको पनि हुन्छ। कतिले त परमेश्वरको बोलाहतले होइन वाध्यताले पद सम्हाल्न पुगनुपरेको हुन्छ। त्यस्तो मानिस आफ्नो स्वास्थ्य ठीक हुञ्जेल छिटै अवकासमा पुग्न पाए हुन्थ्यो भनेर कामना गर्छन। कतिपयको निमित्त काम नै सर्वेसर्वा हुन्छ, केवल कामको लागिमात्र जिएको आभास् लिन्छन् र आफू को हो भन्ने चिनारी नै आफ्नो कामको प्राथमिकतामा भर परेको हुन्छ। त्यस्तोले परिवार, व्यक्तिगत स्वास्थ्यको ख्याल, आत्मिक जीवनको आवश्यकता आदिमा ध्यान दिएको हुँदैन। तिनीहरूको केन्द्र नै काम र पैसा हुन्छ। यदि तिनीहरूलाई कामबाट अलग गरियो भने तिनीहरू उदास हुन्छन्, के गरौं के गरौं हुन्छ र कहाँ जाने हुन्छ। तिनीहरूको दिमाग नै असंतुलित हुन्छ। यस्ता मानिसहरू शारीरिक र मानसिकरूपमै भत्किन सक्छ र कतिपयसमयमा अकालै मृत्युपनि हुनसक्छ। (केही वर्ष अघि एक जना मानिस ६० वर्ष पुगेपछि अवकास पाएको थियो। जब त्यो मानिस घर आइपुग्यो त त्यही रात उसको मृत्यु भयो-अनुवादकको थप)।

तर येशूलाई विश्वास गर्नेहरू परमेश्वरको तरिकाबाट काम गर्नु आवश्यक छ। काम भनेको केवल धन कमाउनमात्र होइन। मानिस भनेको केवल रोजगारीको निमित्तमात्र जन्मिएको होइन। यदि ठीक तरिकाले बुझियो भने

जीवनको कामले परमेश्वरसँगको सम्बन्ध र उहाँको सेवाको निम्ति ढोका खोल्छ। आफ्नै कामद्वारा परमेश्वरसँगको सम्बन्ध रमाइलो भएको व्यक्त गरिएको हुन्छ। शिक्षकको कामको एउटा भाग यो हो: विद्यार्थीहरूको क्षमता, प्रतिभा र दक्षता पहिल्याउनु र संसारको आवश्यकतामा सहयोग गर्न परमेश्वरले दिनुभएको अवसर अनुसार कामतिर औल्याउँनु।

तपाईं के गर्दै हुनुहुन्छ? अर्थात् तपाईंको जीवनलाई तपाईं के गर्दै हुनुहुन्छ? तपाईंले जे गर्नुहुन्छ त्यसले परमेश्वरलाई अझ बढि कसरी महिमा दिन सक्नुहुन्छ?

२. काम र पालन पोषण अर्थात् जीवन निर्वाहको निम्ति परिश्रम गर्नु

व्यवसाय, पेसा वा आफ्नो र परिवारको निम्ति रोजगारमा लाग्नुको अर्थ जीवनमा कामै गरेर देखाउनु हो। मानिस जतिसुकै धनाढ्य, प्रख्यात वा प्रशिद्ध र शक्तिशाली प्रतिष्ठित व्यक्ति पनि केही न केहीरूपमा परिश्रम गरिरहेकै हुन्छ। अरू केही नगरेतापनि कम्प्युटरमा आफ्ना औंलाहरूलाई चलन दिएर तिनीहरूले शारीरिक परिश्रम गरिरहेको हुन्छ।

देहायका पदहरूले कामको बारेमा हामीलाई के सिकाउँछ? कमसेकम कुन न कुनै तरिकाबाट आफ्ना हातहरू चलाउने मामिलालाई ती पदहरूले कसरि उल्लेख गर्दछन्, हेर्नुहोस्, व्यवस्था १६:१३-१५ "१३ आफ्नो खला र दाखको कोलबाट सबै कुरा बटुलिसकेपछि तिमीहरूले सात दिनसम्म छाप्रो-वासको चाड मान्नु। १४ तिमीहरू, तिमीहरूका छोराछोरी, कमारा-कमारी, र तिमीहरूका सहरमा बस्ने लेवीहरू, विदेशीहरू, टुहुरा-टुहुरी र विधवाहरू सबैले चाड मानेर आनन्द मनाउनु। १५ परमप्रभु तिमीहरूका परमेश्वरले छान्नुहुने ठाउँमा सात दिनसम्म उहाँको निम्ति चाड मान्नु किनभने उहाँले नै तिमीहरूका उब्जनी र कामकाजमा तिमीहरूलाई आशिष् दिनुहुनेछ र तिमीहरूको आनन्द पूरा हुनेछ।", उपदेशक ९:७-१० "७ आफ्नो बाटो लाग, आफ्नो खानेकुरा आनन्दसँग खाऊ, खुशी मनले आफ्नो दाखमद्य पिऊ, किनभने तिमीले गरेको काममा अहिले परमेश्वरको निगाह रहेको छ। ८ सधैं सेतो वस्त्र पहिराऊ, र कपालमा तेल लगाऊ। ९ परमेश्वरले सूर्यमुनि दिनुभएको यस व्यर्थ जीवनकालमा आफूले प्रेम गरेकी पत्नीसँग जीवनको सुख-भोग गर। किनभने यस जीवनमा र सूर्यमुनि तिमीले गरेको परिश्रममा तिम्रो भाग त्यही नै हुन्छ। १० तिम्रो हातमा जे काम छ त्यो आफ्नो पूरा शक्तिले गर, किनभने चिहानमा,*

जहाँ तिमी जान्छौ, त्यहाँ न त केही गर्ने, न योजना गर्ने, न ज्ञान, न बुद्धि नै हुन्छ।", हितोपदेश २१:२५,२६ "२५ अलछेको लालसाले नै त्यसलाई मानेछ, किनभने त्यसका हातहरू काम गर्न अस्वीकार गर्छन्। २६ दिनभरि नै त्यसले झन् बढ्ता लालसा गरिरहन्छ, तर धर्मिले मुट्टी खोलेर दिन्छ।", यर्मिया १:१६ "मलाई त्यागेर तिनीहरूले गरेका सबै दुष्टताको कारणले गर्दा तिनीहरूका विरुद्धमा म मेरो न्यायको फैसला सुनाउनेछु। तिनीहरूले पराई देवताहरूका निमित्त धूप बाले, र आफ्नै हातले बनाएका कुराहरूलाई दण्डवत् गरे।" हितोपदेश १०:४ "अलछे हातहरूले मानिसलाई कङ्गाल तुल्याउँछन्, तर लगनशील हातहरूले सम्पत्ति आर्जन गर्छन्।" र हितोपदेश १२:१४ "मानिस आफ्ना ओठको फलद्वारा नै असल थोकहरूले परिपूर्ण हुन्छ, आफ्नो हातका कामको इनाम त्यसले निश्चय नै पाउनेछ।"

हामी खुशी, आनन्द र संतुष्ट होउन् भनेर परमेश्वरले हामीलाई हातलाई उपयोग गरेर काम गर्नु भन्ने चाहनुहुन्छ। प्रत्येक मानिस आफ्नो जीवनलाई अर्थपूर्ण बनाउन उसँग केही न केही दक्षता हुन्छ भनेर मनोवैज्ञानिक शास्त्रले भन्दछ। यो दक्षता उपयोग गर्न उसमा सामर्थ्य पनि हुन्छ। त्यसको अर्थ "म सोच्छु त्यसले गर्दा म गर्न सक्छु" भनेर सोच्नेमात्र होइन। हाम्रो दक्षता केवल सोचेर वा अरूलाई सुनाएरमात्र होइन आफूले गरेर नै देखाउन सक्थौं भने त्यो दक्षता बढ्न पनि सक्छ।

हाम्रो हातका कामहरू परमेश्वरको आशिष हो भनेर भजन ९०:१७ले हामीलाई यसरी आभास् दिन्छ "हाम्रा परमप्रभु परमेश्वरको निगाह हामीमाथि रहोस्, र हाम्रा हातका कामहरू हाम्रा निमित्त दृढ पारिऊन्। हो, हाम्रा हातका कामहरू सुदृढ पारिदिनुहोस्।" हाम्रो हातको कामले हाम्रो जीवन अर्थमूलक बनियोस् भन्ने परमेश्वरको चाहना भएतापनि हामी जे गछौं त्यो अरूको निमित्त आशिष होस् भन्ने परमेश्वरको मौलिक र चरम चाहना वा योजना हो। येशूका परमभक्त पावलले हामीलाई काम गर्नेपर्छ भनेर निर्देशन दिएका छन्। हाम्रै हातले केही काम गर्नु त्यो कामले आर्जन गरेको लाभबाट आफूलाईमात्र होइन अरूको सेवाको निमित्त पनि उपयोग गर्नु भन्ने उनको अनुरोध थियो। उनी आफै पनि आफ्नो जीवन परमेश्वरलाई सुम्पेको छ उहाँले पुन्याइ दिनेछ भनेर हात बाँधेर बसेन न त सुसमाचार प्रचार गर्ने वा गस्पल वर्कर हुँ भनेर चर्चको मुख ताकेर बसेन तर आफैपनि आफूले सिकाएको निति अनुसार चलेर "म येशूको भक्त हुँ वा इसाई हुँ" भनेर दावी गर्नेको निमित्त अनुकरणीय उदाहरण

बनेका थिए। येशूलाई विश्वास गर्ने सबै भक्त कसैको मुख नताकि आफ्नै हातले काम गरेर आफ्नो खर्च चलाउनु वा आवश्यकता पूरा गर्नु भनेर प्रेरित २०:३२-३५मा आफ्नो उदाहरण यसरी प्रस्तुत गर्दछन् "३२ "अब म तपाईंहरूलाई परमेश्वरमा र उहाँका अनुग्रहको वचनमा सुम्पिदिन्छु, जसले तपाईंहरूलाई सुदृढ पार्न सक्छ, र पवित्र पारिएकाहरू सबैका बीचमा उत्तराधिकार दिन सक्छ। ३३ मैले कुनै मानिसको सुन, चाँदी, कि वस्त्रको लोभ गरिनँ। ३४ तपाईंहरू आफै जान्नुहुन्छ कि मेरा यिनै हातले मेरो आफ्नै र मेरा साथमा भएकाहरूको आवश्यकतालाई पूरा गरेका छन्। ३५ मैले सबै कुरामा तपाईंहरूलाई उदाहरण दिएको छु, कि तपाईंहरूले पनि यसरी नै कडा परिश्रम गरेर निर्धारहरूलाई मदत गर्नुपर्छ। प्रभु येशूको वचन याद राख्नुहोस्, कसरी उहाँ आफैले भन्नुभएको छ, कि 'लिनुभन्दा दिनु अझ धन्य हो।'"

हाम्रो दैनिक जीवनमा नेहमियाको यो सरल प्रार्थना वा परमेश्वरसँगको अनुरोध हाम्रो पनि हुनुपर्छ: "अब हे परमप्रभु परमेश्वर, मेरा हातहरूलाई बलियो बनाउनुहोस्" (नेहमिया ६:९ रूपान्तरित)।

कामको बारेमा तपाईंको धारणा के छ? तपाईं अरूको निमित्त अझ आशिष हुन कसरी परिश्रम गर्न सक्नुहुन्छ?

३. काम र त्यसको गरिमा वा श्रेष्ठता

परमेश्वरले मोशालाई पवित्र बासस्थान बनाउन अन्हाउनुभएको थियो। त्यो निर्माण गर्न परमेश्वरले विस्तृतरूपमा विवरण दिनुभएको थियो। आराधना गर्ने स्थलको निर्माणको निमित्त प्रत्येक सामानहरू कसरी बनाउने र सजाउने भनेर परमेश्वरले भन्नुभएको थियो। यस मामिलाले परमेश्वरको चरित्र र काम गर्दा जतसाथ गर्नुपर्छ भन्ने अपेक्षा उहाँले कसरी गर्नु हुन्छ। हेर्नुहोस् प्रस्थान अध्याय २५देखि ३०:३८सम्म "१ परमप्रभुले मोशालाई भन्नुभयो, २ इस्राएलीहरूलाई भन्, कि तिनीहरूले मेरो निमित्त भेटी ल्याऊन्। हरेकले आफ्नो मनको राजीखुशीअनुसार चढाएको भेटी तिमीले मेरो निमित्त ग्रहण गर। ३ तिनीहरूबाट लिने भेटीचाहिँ यी नै हुन्छन्: सुन, चाँदी, काँसो, ४ नीलो, बैजनी, रातो धागो र मलमलको कपडा, बाखाका भुत्ला, ५ रातो रङ्गले रङ्गाएका भेडाका छालाहरू, सीलका छालाहरू, बबुलका काठ, ६ बत्तीको निमित्त भद्राक्षको तेल, अभिषेक गर्ने तेल र सुगन्धित धूपको निमित्त मसला, ७ एपोद र छाती-पातामा जडनका निमित्त आनिक्स र अरू किसिमका रत्नहरू। ८ "म तिनीहरूका

मध्यमा बस्नलाई तिनीहरूले मेरो लागि एउटा पवित्रस्थान बनाऊन्। ९ मैले तिमीलाई देखाउने नमूनाबमोजिम पवित्र वासस्थान र त्यसका सबै सामानहरू तिमीले बनाउनु। १० “तिनीहरूले बबुल काठको एउटा सन्दूक बनाऊन्। त्यसको लमाइ दुई हात आधा, चौडाइ एक हात आधा र उचाइ एक हात आधाको होस्। ११ तिमीले त्यसलाई निखुर सुनले मोहोर्नु। भित्र, बाहिर तिमीले त्यसलाई मोहोर्नु। त्यसको चारैतिर सुनको बिट बनाउनु। १२ त्यसको निमित्त सुनका चार वटा मुन्द्रा ढालेर त्यसका चार खुट्टामा लगाउनु- दुई वटा मुन्द्रा एकापट्टि र दुई वटा मुन्द्रा अर्कोपट्टि होऊन्। १३ तब तिमीले बबुल काठका डन्डाहरू बनाएर ती सुनले मोहोर्नु। १४ ती डन्डाहरू सन्दूकका दुवैतिर भएका मुन्द्राहरूमा सन्दूक बोक्नलाई हाल्नु। १५ ती डन्डाहरू सन्दूकका मुन्द्राहरूमै रहनुपर्छ, ती त्यहाँबाट ननिकाल्नु। १६ तब त्यस सन्दूकभित्र गवाही-पाटी राख्नु, जो म तिमीलाई दिनेछु। १७ “अनि तिमीले निखुर सुनको एउटा कृपा-आसन बनाउनु। त्यसको लमाइ दुई हात आधा र चौडाइ एक हात आधाको होस्। १८ पिटेको सुनका दुई वटा करूबहरू कृपा-आसनका दुवै किनारमा होऊन्- १९ एउटा करूब एक किनारमा र अर्को करूब अर्को किनारमा। ती दुई करूबहरू र कृपा-आसन एउटै टुक्रा सुनबाट त्यसका दुई किनारमा बनाउनु। २० ती करूबहरूले आफना-आफना पखेटा मास्तिर फैलाएका र कृपा-आसनलाई आफना पखेटाले ढाकेको हुनुपर्छ। तिनीहरूका मुख आमनेसामने कृपा-आसनतिर फर्केका हुनुपर्छ। २१ त्यो कृपा-आसनलाई सन्दूकको माथि राख्नु, अनि सन्दूकभित्र गवाही-पाटी राख्नु, जो म तिमीलाई दिनेछु। २२ त्यहीं म तिमीसित भेट गर्नेछु, अनि कृपा-आसनमाथि, गवाही-पाटीको सन्दूकमाथि हुने ती दुई करूबहरूका बीचबाट इस्राएलीहरूका निमित्त सबै आज्ञाहरू म तिमीलाई दिनेछु। २३ “तिमीले बबुल काठको एउटा टेबिल बनाउनु। त्यसको लमाइ दुई हात, चौडाइ एक हात र उचाइ एक हात आधाको होस्। २४ त्यसलाई निखुर सुनले मोहोर्नु, र त्यसका चारैतिर सुनको बिट लगाउनु। २५ त्यसका चारैतिर चार अङ्गुल चौडा भएको एउटा घेरो बनाउनु, र घेरोका चारैतिर सुनको बिट लगाउनु। २६ टेबिलका निमित्त सुनका चार वटा मुन्द्रा बनाउनु, र ती मुन्द्राहरू त्यसका चार खुट्टा भएका चारै कुनामा लगाउनु। २७ टेबिल बोक्ने डन्डाहरूका निमित्त ठाउँ हुनलाई ती मुन्द्राहरू घेरोको छेवैमा होऊन्। २८ ती डन्डाहरू बबुल काठका होऊन्। तिनलाई सुनले मोहोर्नु, र तिनैले टेबिल बोकिओस्। २९ तिमीले टेबिलका निमित्त निखुर

सुनका थालहरू, धूपदानहरू, र अर्घ खन्याउनका निम्ति करुवा र कचौराहरू बनाउनु। ३० टेबिलमा मेरो अगि सधैं उपस्थितिको रोटी राख्नु। ३१ तिमीले निखुर सुनको एउटा सामदान पिटेर बनाउनु। त्यसका आधार, डन्डा, फूलजस्ता कचौरा, कोपिला र फूलहरू सबै त्यही एउटै टुक्राबाट बनाउनु। ३२ त्यसका छ वटा हाँगा बाहिरतिर निस्केका होऊन्- तीन वटा हाँगा सामदानको एकापट्टि र तीन वटा हाँगा अर्कोपट्टि। ३३ एउटा हाँगामा हाडे-बदामका फूलजस्ता तीन कचौरा, र साथै कोपिला र फूलहरू होऊन्। अर्को हाँगामा पनि तीन वटा। सामदानबाट निस्केका ती छ वटै हाँगामा यस्तै होऊन्। ३४ साथै, सामदानमा हाडे-बदामका फूलजस्ता चार वटा कचौरा, आफ्ना-आफ्नै कोपिला र फूलसमेत होऊन्। ३५ सामदानबाट निस्केको पहिलो जोडी हाँगामुनि एउटा कोपिलो, दोस्रो जोडीमुनि दोस्रो कोपिलो, तेस्रो जोडीमुनि तेस्रो- छ वटै हाँगाहरूमध्येका दुई-दुई वटा हाँगामुनि एक-एक वटा कोपिला होस्। ३६ सामदान, त्यसका कोपिला र हाँगाहरू एउटै टुक्रा पिटेको निखुर सुनको होस्। ३७ त्यसका सात वटा दियाहरू बनाउनु। ती दियाहरू सामदानको अगाडि उज्यालो पार्नलाई बालिराख्नु। ३८ त्यसका सलेदाका चिम्टा र त्यसका मोसोदानी निखुर सुनका होऊन्। ३९ सामदान र यी सबै पात्रहरू एक तोडा* निखुर सुनका बनिऊन्। ४० पर्वतमा तिमीलाई देखाएको नमूनाबमोजिम तिमीले होश गरी ती बनाउनु।” २६: “१ “तिमीले दश वटा पर्दा भएको पवित्र वासस्थान बनाउनु। ती पर्दा मसिनो गरी बाटोको सूती कपडाका र नीलो, बैजनी र रातो रङ्गको धागोका होऊन्। तिनमा सिपालु शिल्पकारको काम भएका करूबहरूसमेत तिमीले बनाउनु। २ हरेक पर्दाको लमाइ अठ्ठाईस हात र चौडाइ चार हातको होस्। सबै पर्दा एकै नापका होऊन्। ३ पाँच वटा पर्दा एक-अर्कोसित गाँस्नु र अर्का पाँच वटा पनि एक-अर्कोसित गाँस्नु। ४ पहिलो गाँसिएको भागको पल्लो पर्दाको छेउमा नीलो सुर्काउनी बनाउनु। दोस्रो गाँसिएको भागको पल्लो पर्दाको छेउमा पनि त्यस्तै बनाउनु। ५ एउटा पर्दामा पचास वटा सुर्काउनी बनाउनु अनि दोस्रो गाँसिएको भागको पल्लो पर्दामा पचास वटा सुर्काउनी बनाउनु। ती सुर्काउनीहरू आमनेसामने होऊन्। ६ तब सुनका पचास वटा अड्कुसे बनाएर पर्दाहरू एक-अर्कोसित ती अड्कुसेहरूले जोड्नु र यसरी पवित्र वासस्थान एउटै हुनेछ। ७ “पवित्र वासस्थानमाथिका पालको निम्ति बाखाको भुत्लाका पर्दाहरू बनाउनु। तिमीले एघार वटा पर्दा बनाउनु। ८ प्रत्येक पर्दाको लमाइ तीस हात र चौडाइ

चार हातको होस्। एघारै पर्दाको नाप एउटै हुनुपर्छ। ९ पाँच वटा पर्दा एकसाथ र छ वटा पर्दा एकसाथ जोड्नु। छैटौँ पर्दालाई चाहिँ पालको अगिल्लि दोबर पार्नु। १० पहिलो गाँसिएको भागको पल्लो पर्दाको छेउमा पचास वटा सुर्काउनी बनाउनु र अर्को गाँसिएको भागको पल्लो पर्दाको छेउमा पनि पचास वटा सुर्काउनी बनाउनु। ११ पाल जोडेर एउटै बनाउनलाई तिमिले काँसाका पचास वटा अङ्कुसे बनाउनु र ती अङ्कुसे सुर्काउनीहरूमा लगाउनु। १२ पालका पर्दाहरूका बाँकी रहेको भाग, अर्थात् आधा पर्दाचाहिँ पवित्र वासस्थानको पछिल्लि झुण्डिरहोस्। १३ पालका पर्दाहरूको बाँकी रहेको एक हात यतातिर र एक हात उतातिर पवित्र वासस्थान ढाक्नलाई त्यसका दुवै छेउ-छेउमा झुण्डिरहून्। १४ रातो रङ्गले लगाएको भेडाका छालाको छत पाल ढाक्नलाई बनाउनु र त्यसको माथि ढाक्नलाई सीलका छालाको अर्को एउटा छत बनाउनु। १५ “पवित्र वासस्थानको निमित्त बबुल काठका फल्याकहरू ठाडो-ठाडो बनाउनु। १६ हरेक फल्याकको लमाइ दश हात र चौडाइ एक हात आधाको होस्। १७ हरेक फल्याकमा दुई-दुई वटा चोसाहरू एकअर्कोको सामुन्ने राखिएका होऊन्। पवित्र वासस्थानका सबै फल्याकहरू तैले यसरी नै बनाउनु। १८ पवित्र वासस्थानको दक्षिण भागको निमित्त बीस वटा फल्याक बनाउनु। १९ ती बीसै वटा फल्याकहरूका मुन्तिर चाँदीका चालीस वटा आधार बनाउनु- दुई आधारहरू एक फल्याकको मुन्तिर र हरेक चोसोमुनि एउटा। २० पवित्र वासस्थानको अर्कोपट्टि, अर्थात् उत्तरपट्टिको निमित्त बीस वटा फल्याक, २१ र तिनका चालीस चाँदीका आधारहरू बनाउनु- एउटा फल्याकको मुन्तिर दुई वटा आधार। २२ पवित्र वासस्थानको टाढाको भाग, अर्थात् पश्चिमी भागको निमित्त छ वटा फल्याक बनाउनु। २३ टाढाको भागका कुनाहरूका निमित्त तिमिले दुई वटा फल्याक बनाउनु। २४ ती तलदेखि माथिसम्म दोबर खप्टाइएका होऊन्, र यसरी ती एउटै मुन्द्रामा जोडिऊन्। ती दुवै फल्याक यस्तै होऊन्। २५ त्यहाँ आठ वटा फल्याक होऊन्, र तिनका निमित्त चाँदीका सोह वटा आधार होऊन्। एउटा फल्याकको मुन्तिर दुई वटा आधार होऊन्। २६ “तिमिले बबुल काठका बारहरू बनाउनु- पवित्र वासस्थानका एकातिरका फल्याकहरूका निमित्त पाँच वटा बार, २७ र अर्कोतिरका फल्याकहरूका निमित्त पाँच वटा बार, र पश्चिमतिर टाढाको भागका फल्याकहरूका निमित्त पाँच वटा बार। २८ फल्याकहरूका बीचमा भएको बारचाहिँ एक छेउदेखि अर्को छेउसम्म पुगोस्।

२९ फल्याकहरू सुनले मोहोर्नु। बारहरू पक्रनका निमित्त सुनका मुन्द्राहरू बनाउनु। बारहरू पनि सुनले मोहोर्नु। ३० “तिमीलाई पर्वतमा देखाएको नमूनाअनुसार पवित्र वासस्थान खडा गर्नु। ३१ “अनि नीलो, बैजनी, रातो धागो र मसिनो गरी बाटेको सूती कपडाको एउटा छेक्ने पर्दा बनाउनु, र त्यसमा सिपालु शिल्पकारले बनाएका करूबहरू भएका होस्। ३२ सुनले मोहोरिएका बबुल काठका चार वटा खम्बामा सुनका अड्कुसेहरूले त्यो टाँग्नु। ती खम्बाहरू चार वटा चाँदीका आधारमाथि होऊन्। ३३ तिमीले त्यो छेक्ने पर्दा अड्कुसेहरूबाट झुण्ड्याउनु र त्यसको पछाडि गवाहीको सन्दूक राख्नु। त्यस पर्दाले तिमीहरूका निमित्त पवित्रस्थानलाई महा-पवित्रस्थानबाट अलग गर्नेछ। ३४ महा-पवित्रस्थानमा गवाहीको सन्दूकमाथि कृपा-आसन राख्नु। ३५ छेक्ने पर्दाको बाहिरपट्टि चाहिँ पवित्र वासस्थानको उत्तरतिर टेबिल राख्नु, र पवित्र वासस्थानको दक्षिणतिर टेबिलको सामुन्ने सामदान राख्नु। ३६ “पालको ढोकाको निमित्त तैले नीलो, बैजनी, रातो धागो र मसिनो गरी बाटेको सूती कपडाको, बुट्टा भर्नेको काम भएको एउटा पर्दा बनाउनु। ३७ त्यस पर्दाको निमित्त बबुल काठका पाँच वटा खम्बा बनाउनु, र तिनलाई सुनले मोहोर्नु। तिनका अड्कुसे सुनका होऊन्, र तिनका निमित्त काँसाका पाँच वटा आधार बनाउनु।”, २७: “१ “तिमीले बबुल काठको पाँच हात लामो र पाँच हात चौडा भएको एउटा वर्गाकार वेदी बनाउनु। त्यसको उचाइ तीन हातको होस्। २ त्यसका चारै कुनामा एउटा-एउटा सीड बनाउनु। वेदी र त्यसका सीड त्यही एउटै टुकाले बनाइएका होऊन्। वेदीलाई काँसाले मोहोर्नु। ३ त्यसका खरानी उठाउनका निमित्त भाँडाहरू, र बेल्लाहरू, छर्कने बाटाहरू, मासु उठाउने काँटाहरू र आगो राख्ने पात्रहरू बनाउनु- त्यसका सबै पात्रहरू काँसाका होऊन्। ४ त्यसको निमित्त काँसाका जालीको एउटा झिँजा बनाउनु, र जालीमाथि त्यसका चारै कुनामा काँसाका चार वटा मुन्द्रा लगाउनु। ५ तिमीले योचाहिँ वेदीको मुन्तिर चारैपट्टिको बिटमुनि राख्नु, र जाली वेदीको बीचसम्म पुगोस्। ६ वेदीको निमित्त बबुल काठका डन्डाहरू बनाउनु। ती काँसाले मोहोर्नु। ७ त्यसका डन्डाहरू मुन्द्रामा हाल्नु, र त्यो उठाउँदा ती डन्डा वेदीका दुवैतिर होऊन्। ८ वेदी तिमीले फल्याकसितै खोक्रो बनाउनु। तिमीलाई पर्वतमा देखाएबमोजिम त्यो बनाइओस्। ९ “तिमीले पवित्र वासस्थानको निमित्त चोक बनाउनु। त्यसको दक्षिण भागको लमाइ एक सय हातको होस्, र त्यसको निमित्त मसिनो गरी बाटेको सूती कपडाका पर्दाहरू बनाउनु। १०

तिनका खम्बाहरू बीस वटा र तिनका आधारहरू पनि बीस वटै काँसाका होऊन्। खम्बाका अड्कुसेहरू र तिनका फित्ताहरूचाहिँ चाँदीका होऊन्। ११ त्यसै गरी उत्तरका भागको निम्ति पनि सय हात लामा पर्दाहरू होऊन्, र तिनका खम्बाहरू बीस वटा र तिनका आधारहरू पनि बीस वटै होऊन्, सबै काँसाका। तर खम्बाहरूका अड्कुसे र फित्ताहरूचाहिँ चाँदीका होऊन्। १२ “चोकका पश्चिमतिरको चौडाइको निम्ति पचास हातका पर्दाहरू होऊन्। तिनका खम्बाहरू दश वटा र आधारहरू दश वटै होऊन्। १३ चोकको सूर्योदय हुने वा पूर्वतिरको चौडाइ पचास हातको होस्। १४ मूल ढोकाको एकतर्फको निम्ति पन्ध्र हातका पर्दाहरू होऊन्। तिनका खम्बाहरू तीन वटा र आधारहरू पनि तीन वटै होऊन्। १५ अर्को तर्फको निम्ति पन्ध्र हातका पर्दाहरू होऊन्। तिनका खम्बाहरू तीन वटा र आधारहरू पनि तीन वटै होऊन्। १६ “चोकको ढोकाको निम्ति नीलो, बैजनी, रातो धागो र मसिनो गरी बाटेको सूती कपडाको बीस हातको पर्दा होस्। त्यसमा बुद्ध हाल्नेको काम होस्। त्यसका खम्बाहरू चार वटा र आधारहरू पनि चार वटै होऊन्। १७ चोकका चारैतिरका सबै खम्बाहरूका फित्ता र अड्कुसेहरू चाँदीका होऊन्। तिनका आधारहरूचाहिँ काँसाका होऊन्। १८ चोकको लमाइ एक सय हातको र त्यसको चौडाइ पचास हातको होस्। त्यसका पर्दाहरूको उचाइ पाँच हातको होस्। ती मसिनो गरी बाटेको सूती कपडाका होऊन्, र तिनका आधारहरूचाहिँ काँसाका होऊन्। १९ पवित्र वासस्थानका सबै सेवाका सारा सामानहरू र त्यसका र चोकका सबै कीलाहरू काँसाका होऊन्। २० “तिमीले इस्राएलीहरूलाई आज्ञा दिनु, कि तिनीहरूले प्रकाशको निम्ति कुटेका भद्राक्षको शुद्ध तेल ल्याऊन्, र दियाहरू निरन्तर बलिरहून्। २१ भेट हुने पालमा गवाही-पाटीको सामु भएको पर्दाबाहिर हारून र त्यसका छोराहरूले ती दियाहरू साँझदेखि बिहानसम्म परमप्रभुको सामुन्ने बालिरहने गरून्। इस्राएलीहरूका निम्ति तिनका पुस्तौँसम्मलाई यो अनन्तको विधि होस्।”, २८: “१ तिमीले इस्राएलीहरूका बीचबाट तिम्रो दाजु हारून र त्यसका छोराहरूलाई तिम्रीकहाँ ल्याऊ, र तिनीहरूले मेरो निम्ति पूजाहारीको काममा सेवा गरून्- हारून र त्यसका छोराहरू, नादाव, अबीहू, एलाजार र ईतामार।” २९: “१ “तिनीहरूले पूजाहारीको पदमा मेरो सेवा गरून् भनेर तिनीहरूलाई पवित्र गर्न तिमीले तिनीहरूका निम्ति गर्नुपर्ने काम यही हो: एउटा बाछ्या र दुई वटा निष्खोट भेडा लिएर आऊ, २ र रोटी, र तेलमा मुछेको फुरौला र तेल दलेका पातलो बाबर-

ती सबै अखमिरी मसिनो गहूँको पीठाको बनाउनु। ३ अनि ती डालोमा हालेर त्यो टोकरी, बाछा र ती दुवै भेडा ल्याउनु। ४ त्यसपछि हारून र त्यसका छोराहरूलाई भेट हुने पालको ढोकानेर ल्याएर तिनीहरूलाई तिमीले पानीले नुहाइदिनु। ५ ती पोशाकहरू ल्याएर हारूनलाई चाहिँ लबेदा, एपोदको अलखा, एपोद र छाती-पाता पहिराएर निपुणताका साथ बुनेको कमरपेटी त्यसमाथि बाँधिदिनु। ६ त्यसको शिरमा त्यो फेटा लगाइदिनु, र फेटामाथि पवित्र मुकुट लगाइदिनु। ७ त्यसपछि अभिषेक गर्ने तेल लिएर त्यसको शिरमा खन्याई त्यसलाई अभिषेक गर्नु। ८ अनि त्यसका छोराहरूलाई ल्याएर तिनीहरूलाई लबेदा पहिराइदिनु, ९ र तिनीहरूका शिरमा फेटा लगाइदिनु। तब हारून र त्यसका छोराहरूलाई पटुका बाँधिदिनु। सदाको विधिद्वारा तिनीहरूले पूजाहारी पद पाउनेछन्। यसरी तिमीले हारून र त्यसका छोराहरूलाई नियुक्त गर्नु। १० “त्यो बाछा भेट हुने पालको सामुन्ने ल्याउनु, र हारून र त्यसका छोराहरूले बाछाको शिरमा आफ्ना हात राख्नु। ११ त्यस बाछालाई परमप्रभुको सामुन्ने भेट हुने पालको ढोकाको अगाडि बलि गर्नु। १२ तिम्रो औँलाले बाछाको रगतबाट केही लिएर वेदीका सीडहरूमा लगाउनु, र त्यसको बाँकी रगतचाहिँ वेदीको आधारमा खन्याइदिनु। १३ अनि तिमीले आन्द्रा-भुँडी ढाक्ने सबै बोसो र कलेजाको मासु र दुवै मिर्गौला र तीमाथिको बोसो लिएर वेदीमा जलाउनु। १४ तर बाछाको मासु र त्यसको छाला र त्यसको गोबरचाहिँ छाउनीदेखि बाहिर आगोमा जलाउनु। त्यो पापबलि हो। १५ “फेरि एउटा भेडा लिनु, र हारून र त्यसका छोराहरूले भेडाको शिरमा आफ्ना-आफ्ना हात राख्नु। १६ भेडालाई बलि गरी त्यसको रगत लिएर वेदीमा वरिपरि छर्कनु। १७ त्यस भेडालाई टुक्रा-टुक्रा पारेर त्यसका आन्द्रा र खुट्टाहरू धोएर त्यसका टुक्राहरू र शिरसँगै राखिदिनु। १८ त्यो सिङ्गै भेडा वेदीमा जलाउनु। त्योचाहिँ परमप्रभुलाई मन पर्ने मीठो बास्ना भएको, आगोद्वारा चढाइएको होमबलि हो। १९ “तिमीले अर्को भेडा लिनु, र हारून र त्यसका छोराहरूले भेडाको शिरमाथि आफ्ना-आफ्ना हात राख्नु। २० तब भेडालाई बलि गरेर त्यसको रगतबाट केही लिएर हारूनको दाहिने कानको र त्यसका छोराहरूका दाहिने कानका लोतीमा, र तिनीहरूका दाहिने-दाहिने हातका बूढी औँला र दाहिने-दाहिने खुट्टाका बूढी औँलामा लगाउनु। त्यसपछि रगत वेदीमा वरिपरि छर्कनु। २१ अनि वेदीमा भएको रगत र अभिषेक गर्ने तेलबाट अलि-अलि लिएर हारून र त्यसका पोशाकहरू र त्यसका छोराहरूमाथि र छोराहरूका

पोशाकहरूमाथि छर्कनु। यसरी त्यो, त्यसका छोराहरू र तिनीहरू सबैका पोशाकहरूसमेत पवित्र हुनेछन्। २२ “तिमीले त्यस भेडाको बोसो र बोसेपुच्छर र आन्द्रा-भुँडी ढाक्ने बोसो र कलेजाको मासु र बोसोसमेतको दुवै मिर्गौला र दाहिने साँप्रो लिनु। (त्योचाहिँ नियुक्त गर्दा प्रयोग गरिने अर्पणको भेडा हो।) २३ परमप्रभुको सामु भएको अखमिरी रोटीको डालोबाट एउटा रोटी र तेलमा पोलेको एउटा फुरौला र एउटा बाबर लिएर २४ ती सबै हारून र त्यसका छोराहरूका हातमा राख्नु। ती परमप्रभुको सामुन्ने डोलाइने बलिको रूपमा डोलाउनु। २५ तब तिनीहरूका हातबाट ती लिएर परमप्रभुलाई मन पर्ने बास्नाको निमित्त होमबलिका साथ वेदीमा जलाइदिनु। यो परमप्रभुको निमित्त आगोद्वारा चढाइएको बलि हो। २६ अनि हारूनका अर्पणको भेडाको ह्याकुलो लिएर परमप्रभुको सामुन्ने डोलाइने बलिको रूपमा डोलाउनु। त्योचाहिँ तिम्रो भाग हुनेछ। २७ “अर्पणको भेडाबाट हारून र त्यसका छोराहरूका निमित्त हुने डोलाएको ह्याकुला र चढाइएको साँप्रो पवित्र गर्नु। २८ हारून र त्यसका छोराहरूका निमित्त इस्राएलीहरूले सधैं दिनुपर्ने भाग यही होस्, किनभने इस्राएलीहरूले आफ्नो मेलबलिहरूबाट परमप्रभुलाई चढाउनुपर्ने भाग त्यही हो। २९ “हारूनका पवित्र पोशाकहरू त्यसका सन्तानहरूका निमित्त होऊन्, र तिनीहरू ती पहिरेर अभिषेक भई नियुक्त गरिऊन्। ३० त्यसको सट्टामा पूजाहारी हुने छोरो भेट हुने पालमा पवित्रस्थानभित्र सेवा गर्नलाई आउँदा, सात दिनसम्म त्यसले ती पहिरोस्। ३१ “नियुक्त गर्दा प्रयोग गरिने अर्पणको भेडा लिएर त्यसको मासु एक पवित्र ठाउँमा पकाउनु। ३२ त्यसपछि हारून र त्यसका छोराहरूले त्यस भेडाको मासु र डालोमा भएको रोटी भेट हुने पालको ढोकानेर खाऊन्। ३३ तिनीहरूलाई नियुक्त र पवित्र गर्नलाई जुन-जुन थोकद्वारा प्रायश्चित गरिएको थियो, ती तिनीहरूले खाऊन्। तर कुनै अन्य मानिसहरूले चाहिँ नखाऊन्, किनभने ती पवित्र हुन्। ३४ अर्पणको भेडाको मासु अथवा रोटीमध्येको केही बिहानसम्म उच्यो भने त्यो उब्रेको भाग आगोमा जलाइदिनु। त्यो नखानू, किनभने त्यो पवित्र हो। ३५ “तिमीलाई मैले दिएका सबै आज्ञाबमोजिम हारून र त्यसका छोराहरूलाई गर्नु। सात दिन लगाएर तिनीहरूलाई नियुक्त गर्नु। ३६ प्रायश्चितको निमित्त पापबलिको साँढे दिनहुँ तिमीले चढाउनु। जब वेदीको लागि प्रायश्चित गर्लास्, तब पवित्र गर्नका निमित्त त्यसलाई अभिषेक गर्नु। ३७ सात दिनसम्म तिमीले वेदीको निमित्त प्रायश्चित गर्दैरहनु, र त्यसलाई पवित्र पार्नु। यसरी वेदी अलि पवित्र हुनेछ।

जे-जेले त्यो वेदी छोला त्यो पवित्र हुनेछ। ३८ “अब वेदीमा दिनहुँ तिमीले निरन्तर चढाउनुपर्ने कुरो यही हो: दुई वटा एक वर्षका थुमा। ३९ एउटा थुमा बिहान चढाउनु र अर्को बेलुकी। ४० पहिलो थुमासित एक लिटर कुटेको भद्राक्षको तेलमा मुछेको आधा पाथी मसिनो पीठो, र अर्ध-बलिको निम्ति चाहिँ एक लिटर दाखमघ चढाउनु। ४१ अर्कोचाहिँ थुमा बेलुकी चढाउनु र त्यससँग बिहानको जस्तै अन्नबलि र अर्घबलि होस्। परमप्रभुको निम्ति मीठो बास्ना भएको, आगोद्वारा चढाइएको बलि त्यो होस्। ४२ “तिमीहरूका पुस्ता-पुस्ताका निम्ति परमप्रभुको सामुन्ने भेट हुने पालको ढोकानेर त्यो निरन्तरको होमबलि होस्। त्यही ठाउँमा म तिमीसित कुरा गर्नलाई तिमीसँग भेट गर्नेछु। ४३ इस्राएलीहरूसित म त्यहीं नै भेट गर्नेछु, र त्यो पाल मेरो महिमाले पवित्र हुनेछ। ४४ “म भेट हुने पाल र वेदीलाई पवित्र गर्नेछु। हारून र त्यसका छोराहरूलाई पनि मेरो निम्ति पूजाहारी पदमा मेरो सेवा गर्नलाई पवित्र गर्नेछु। ४५ म इस्राएलीहरूका बीचमा बास गर्नेछु, र तिनीहरूका परमेश्वर हुनेछु। ४६ तिनीहरूका मध्यमा बस्न भनी तिनीहरूलाई मिश्रबाट निकालेर ल्याउने म परमप्रभु तिनीहरूका परमेश्वर हुँ भनी तिनीहरूले जान्नेछन्। म परमप्रभु तिनीहरूका परमेश्वर हुँ।” र ३०: “१ “तिमीले धूप बाल्नका निम्ति एउटा वेदी बबुल काठको बनाउनु। २ त्यसको लमाइ एक हात र त्यसको चौडाइ एक हातको होस्। त्यो वर्गाकार होस्, र त्यसको उचाइ दुई हातको होस्। त्यसका सीडहरू त्यही एउटै टुक्रा काठकै होऊन्। ३ त्यसका माथिल्लो र चारैतिरका पाटाहरू त्यसका सीडहरूसमेत निखुर सुनले मोहोर्नु, र त्यसको निम्ति वरिपरि सुनको एउटा बिट बनाउनु। ४ त्यसको बिटमुनि वेदीका दुवै पाटामा सुनका दुई वटा मुन्द्रा बनाएर त्यसका दुवैतिर लगाउनु, र बोक्ने डन्डाहरूको लागि ती मुन्द्राचाहिँ घर होऊन्। ५ डन्डाहरू बबुल काठका बनाएर सुनले मोहोर्नु। ६ त्यो वेदी गवाहीको सन्दूक अगाडि भएको पर्दाको सामुन्ने राख्नु, अर्थात् गवाही-पाटीमाथि भएको कृपा-आसनको सामुन्ने, जहाँ म तिमीसित भेट गर्नेछु। ७ “वेदीमा हारूनले सुगन्धित मसलाको धूप प्रत्येक बिहान बत्तीहरू सच्याउँदा जलाओस्। ८ फेरि बेलुकी हारूनले बत्ती बाल्दा त्यो जलाओस्। यसरी आउने पुस्ता-पुस्तासम्म परमप्रभुको सामुन्ने त्यो निरन्तर बल्ने धूप हुनेछ। ९ त्यस वेदीमा तले अरू किसिमको धूप, होमबलि, अन्नबलि नचढाउनु, र अर्घ-बलि पनि नचढाउनु। १० हारूनले वर्षमा एक पल्ट त्यसका सीडहरूमा प्रायश्चित्त गरोस्। अर्थात् तिमीहरूका पुस्ता-पुस्तासम्म वर्षमा एक

पल्ट प्रायश्चितको पापबलिको रगतले त्यसमा प्रायश्चित गरोस्। त्यो परमप्रभुको निमित्त अति पवित्र हो।” ११ तब परमप्रभुले मोशालाई भन्नुभयो, १२ “तिमीले इस्राएलीहरूको जनगणना गर्दा तिनीहरूमध्येको हरेक जनले आफ्नो-आफ्नो प्राणको छुटकाराको निमित्त परमप्रभुलाई यसरी मोल तिरोस्, र गणना गर्दा तिनीहरूमाथि कुनै विपत्ति आउनेछैन। १३ जति जना गनिन्छन् तिनीहरूले पवित्रस्थानको शेकेलको* हिसाबले आधा-शेकेल दिनुपर्नेछ। एक शेकेल बीस गेराको* हुन्छ। यसरी परमप्रभुको भेटी आधा शेकेलको होस्। १४ जति जना बीस वर्ष र त्यसभन्दा माथिका गनिन्छन्, उतिले परमप्रभुको भेटी दिऊन्। १५ जब तिमीहरूका प्राणका प्रायश्चितको निमित्त परमप्रभुको भेटी दिइन्छ, तब धनीले आधा-शेकेलभन्दा बढी र गरीबले त्यसभन्दा कम नदिओस्। १६ इस्राएलीहरूबाट प्रायश्चितको पैसा लिएर भेट हुने पालका सेवाको निमित्त प्रयोग गर्नु र त्यो तिमीहरूका प्राणको प्रायश्चित गर्नलाई परमप्रभुको सामुन्ने इस्राएलीहरूका निमित्त सम्झना होस्।” १७ तब परमप्रभुले मोशालाई भन्नुभयो, १८ “धुनलाई काँसाको बाटा बना। त्यसको खुट्टा पनि काँसाको होस्। त्यो भेट हुने पाल र वेदीको बीचमा राखेर त्यसमा पानी हाल्नु। १९ त्यस पानीले हारून र त्यसका छोराहरूले आफ्ना-आफ्ना हातगोडा धोऊन्। २० जब तिनीहरू भेट हुने पालमा पस्छन्, कि वेदीनेर सेवा गर्नलाई परमप्रभुको निमित्त आगोद्वारा चढाइने बलि जलाउनलाई आउँछन्, २१ तब तिनीहरूले यही पानीले हात-गोडा धोऊन् र तिनीहरू नमरून्। यो हारून र त्यसका सन्तानका निमित्त तिनीहरूका पुस्ताभरि अनन्तको विधि होस्।” २२ फेरि परमप्रभुले मोशालाई भन्नुभयो, २३ “तिमीले असल-असल मसला, अर्थात् पाँच सय शेकेल तरल मूर् र त्यसको आधा, अर्थात् अढाइ सय शेकेल दालचिनी, र अढाइ सय शेकेल बोझो, २४ र पाँच सय शेकेल तेजपात- यी सबैको नाप पवित्रस्थानको शेकेलको हिसाबले होस्- र एक हीन भद्राक्षको तेल लिएर २५ अभिषेक गर्ने पवित्र तेल बनाउनु, अर्थात् वास्ना दिने सुगन्धित मसला बनाउनेले झैं बनाउनु। अभिषेक गर्ने त्यो पवित्र तेल होस्। २६ भेट हुने पाल र गवाहीको सन्दूक, २७ र टेबिल, त्यसका सबै सामानसमेत, र सामदान, त्यसका सबै सामानसमेत, र धूपको वेदी, २८ होमबलिको वेदी, त्यसका सबै सामानहरू, र धुने बाटा, त्यसका खुट्टाहरूसमेत, त्यसैले अभिषेक गर्नु। २९ यसरी यिनीहरूलाई पवित्र गर्नु, र ती अति पवित्र होऊन्। जुन चीजले तिनीहरूलाई छुन्छ त्यो पवित्र हुनेछ। ३० “हारून र त्यसका छोराहरूलाई

अभिषेक गरेर तिनीहरूलाई पवित्र गर्नु र तिनीहरूले पूजाहारी पदमा मेरो सेवा गरुन्। ३१ इस्राएलीहरूलाई यसो भन्नु, 'त्यो तिमीहरूका पुस्तौंभरि मेरो निम्ति पवित्र अभिषेक-तेल होस्'। ३२ त्यो कोही मानिसको शरीरमा नखन्याऊन्, र त्यही पदार्थहरू मिसाएर त्योजस्तै अरू तेल नबनाउनु। त्योचाहिँ पवित्र हो, र तिमीहरू त्यसलाई पवित्र ठान। ३३ जसले मिसाएर त्योजस्तै अत्तर बनाउला, र त्यसबाट पूजाहारीबाहेक कोही अन्य मानिसको शरीरमा लगाउला, त्यो आफ्नो मानिसहरूबाट बहिष्कृत हुनेछ।" ३४ फेरि परमप्रभुले मोशालाई भन्नुभयो, "सुगन्धित मसला-खोटो, सेखलेट र हिडजस्तै चोप-शुद्ध सेतो-धूपसमेत तौलमा बराबर लिएर ३५ त्यसको सुगन्धित, मिश्रित धूप अत्तर बनाउनेले जस्तै गरी बनाउनु। त्यो नून मिसिएको शुद्ध र पवित्र होस्। ३६ त्यसबाट केही कुटेर मसिनो पार्नु र अलिकताचाहिँ भेट हुने पालमा तिमीसित भेट गर्ने स्थानमा गवाही-पाटीको सामुन्ने राख्नु। त्यो तिमीहरूका निम्ति अति पवित्र होस्। ३७ त्यसको मिसावटअनुसार त्यो धूप तिमीहरूले आफ्नै निम्ति नबनाउनु। त्यो तिम्रो नजरमा परमप्रभुको निम्ति पवित्र होस्। ३८ कसैले वास्ना मन पराएर त्यो जस्तै केही धूप बनायो भने त्यो आफ्ना मानिसहरूबाट बहिष्कृत होस्।"

जब परमेश्वरले मोशालाई उहाँको निम्ति पाल बनाउन अन्हाउनुभयो उनले भन्न सक्थ्यो, "हुन्छ, प्रभु मसँग पाल छ। ४० वर्ष अघि म इजिप्टबाट भाग्दा बनाएको मसँग अझ सबै परिवारलाई अटाउने ठूलो पाल छ। त्यसलाई सरसफा गरेर तपाईंको निम्ति ठीक पाछु। मलाई केही समयमात्र दिनुहोस्।" मिघानको संस्कार वा रहनसहनमा हुर्केको वा रहेको मानिसलाई पाल बनाउनु वा पाल टाँग्नु कुनै ठूलो कुरो थिएन। मोशाले पाल तुरन्तै टाँग्न सक्थ्यो र आफ्नो समयलाई अरू महत्त्वपूर्ण कुरामा ध्यान दिन सक्थ्यो। तर जुन निर्देशन परमेश्वरबाट प्राप्त भयो त्यो मोशाले अपेक्षा गरेका थिएनन्। मानिसको चाहना अनुसार होइन स्वर्गमाभएको पवित्र मन्दिर भवनको विस्तृत नक्साको प्रतिलिपि र त्यस मन्दिरको भित्र र बाहिर हुनुपर्ने प्रत्येक थोकको विस्तृत विवरण परमेश्वरले मोशालाई ठम्याइदिनुभएको थियो। पुजाहारीले लगाउनु पोशाक पनि कस्तो हुनुपर्छ भनेर परमेश्वरले नै सुनाउनुभएको थियो। परमेश्वरले एक एक गरेर झण्डै १५०वटा निर्देशनहरू थिए। एउटा टेबुल बनाउनमात्रै मोशाले सातवटा कदमहरू अपनाउनुपर्थ्यो (प्रस्थान २५:२३-३०)।

जुन रूपमा परमेश्वरको पालको निम्ति र पछि गएर बलि र मन्दिरमा हुने विधिहरू एक एक गरेर विस्तृतरूपमा निर्देशन मोशालाई उहाँले दिनुभएको

थियो त्यसले मोशाबाट सर्वोत्कृष्ट कामको अपेक्षा गर्नुभएको थियो। परमेश्वरको निमित्त निर्माण गर्ने वा गरिने कुनै पनि काम झारा टार्ने गरि, लोकाचारको निमित्त वा हटार हटार गरेर काम सिध्याउने प्रवृत्ति नअपनाइ अत्यन्तै उत्कृष्ट जोशले काम गरेर देखाउनुपर्छ भन्ने भावना परमेश्वरले मोशालाई दिनुभएको थियो र हामीलाई पनि दिनुहुन्छ भनेर हामीले याद गर्नुपर्छ। पवित्र पालको निमित्त प्रत्येक थोक वा चिजहरू अत्यन्तै उच्चकोटीको थियो र त्यस मन्दिरको डिजाइन वा ढाँचामा कुनै पनि त्रुटी नदेखिनुपर्थ्यो। त्यस पाल बनाउँदा गरिने काम अत्यन्तै असाधारण र दिलोज्यानले गरियो भन्ने परमेश्वरको चाहना थियो। वर्तमान परिप्रेक्ष्यमा यसबाट हामीले पाउनुपर्ने पाठ यो हो कि "परमेश्वरको नाउँमा हामी जे काम गछौं यदि झारा टार्ने, अरूलाई खुशी पार्ने, हटार हटार गरेर सिध्याउन वा हेलचक्राई गर्नु भन्ने त्यसलाई परमेश्वरले स्वीकार गर्नुहुन्न।

पवित्र पालको निमित्त परमेश्वरले दिनुभएको निर्देशन जतिसुकै उच्च कोटी वा मापदण्डको भएतापनि त्यो काम गर्न परमेश्वरले शक्तिमात्र उपलब्ध गराउनुभएन त्यसको निमित्त प्रत्येक मानवीय स्रोत पनि उपलब्ध गराउनुभएको थियो। परमेश्वर आफैले दक्ष जनशक्ति दिनुभएको थियो वा चाहिने दक्षता उहाँले दिनुभएको थियो भनेर हामीले प्रस्थान ३१:१-६, ३५:३०-३६:१मा पढ्छौं। ती मानिसहरू जोश र जाँगरले भरिएका थिए। तिनीहरूलाई चाहिने सबै किसिमका हस्तकलाको सिप र ज्ञान परमेश्वरले दिनुभएको थियो। परमेश्वरले आफैले गर्नुभएको निर्देशन अनुसार पवित्र पाल र त्यहाँ राखिनेपर्ने यावत काठका र अरू सामानहरू बनाइयोस् भनेर नै परमेश्वर आफैले सो कदम चाल्नुभएको थियो (प्रस्थान ३६:१)। फेरि पवित्र पाल बनाउन र त्यसमा राखिने प्रत्येक थोकहरू उच्च कोटीको बनाउन दक्षता पाएका दुई जना गुरुहरूले आफूले पाएको विभिन्न हस्तकलाको ज्ञान र सिप आफूलाईमात्र नराखि अरूलाई पनि सिकाउने दक्षता परमेश्वरले तिनीहरूलाई दिनुभएको थियो ताकि पछिसम्मका इस्राएली समुदायमा ती सिपहरू जात्रे मानिसहरूले निरन्तरता पाउन्। ती दुई व्यक्तिहरू विशेषरूपमा परमेश्वरले अगुवाहरू भनेर चुन्नुभएतापनि परमेश्वरको काममा सघाउन अरू मानिसहरूलाई पनि त्यस्तै खालको वरदानहरू दिनुभएको थियो ताकि तिनीहरू सबै मिलेर परमेश्वरले दिनुभएको काम पूरा गरुन् (प्रस्थान ३६:२)।

त्यसकारण हामी पापी छौं, हामीले यो काम त्यो काम राम्रोसँग गर्न सक्दैनौं आदि बहाना गरेर काम गरेको परमेश्वर चाहनुहुन्न। उच्चकोटीको समर्पणता बाहेक परमेश्वरले हामीबाट चाहनुहुन्न। हामी जे गछौं हाम्रो सिप, ज्ञान र दक्षताले भ्यायसम्म अत्यन्तै श्रेष्ठ वा परिपक्व काम गरौं भन्ने परमेश्वरको अपेक्षा हो। हाम्रा प्रतिभाहरू, दक्षताहरू, सिपहरू, समय र शिक्षा परमेश्वरको महान् सेवाको निम्ति र सर्वोच्च हितको निम्ति उपयोग गरियोस् भन्ने परमेश्वरको चाहना हो।

४. काम र आत्मिक वा आध्यात्मिक जीवन

"यदि हामी पवित्र आत्मामा जिउँछौं भने हामी पवित्र आत्मामानै हिँडौं" (गलाती ५:२५ रूपान्तरित)। मानिसको काम र आध्यात्मिक वा आत्मिक जीवन अलग हुँदैन। येशूलाई विश्वास गर्नुभनेको कुनै विशेष धार्मिक पोषाक लगाउने अनि फुकाल्ने होइन। धर्मको लुगा लगाउनेले आफ्नो जीवनको विभिन्न समय वा स्थानहरूमा त्यो लुगा फुकाल्दछ र लगाउँदछ। तर सत्य वा सही इसाई जीवनले मानिसलाई नयाँ व्यक्तिको सृजना गर्दछ र उसको जीवनको प्रत्येक भाग वा पक्षमा येशूमा हिँडेको झल्को देखाउँछ। त्यो केवल हप्ताको एक दिनमात्र होइन तर सबै दिन र काममा पनि। तपाईंले दिनदिनै गर्ने कामको व्यवहारले र अरूप्रति तपाईंले गर्नुभएको व्यवहारले तपाईं येशूको पक्षमा कि विपक्षमा उभिरहनुभएको छ भनेर सफासँग देखाउँदछ।

तपाईं को हुनुहुन्छ भनेर पहिचान दिन र तपाईंको काम के हो भनेर देखाउन तपाईंमा हुनुपर्ने बरदान वा दक्षताहरू के के हुन् भनेर गलाती ५:२२-२६ले पावलले कसरी खुलासा गर्दछन्? हेर्नुहोस् "२२ तर पवित्र आत्माको फलचाहिँ प्रेम, आनन्द, शान्ति, धैर्य, दया, भलाइ, विश्वस्तता, २३ नम्रता, संयम हुन्। यस्ता कुराहरूका विरुद्धमा कुनै व्यवस्था छैन। २४ तर तिनीहरू, जो ख्रीष्ट येशूका हुन्, तिनीहरूले पापमय स्वभावलाई त्यसको वासना र लालसासहित क्रूसमा टाँगिदिएका छन्। २५ हामी पवित्र आत्माद्वारा जिउँछौं भने आत्मकै अनुसार हिँडौं। २६ हामी अहङ्कारी नहोऔं, एउटाले अर्कोलाई रीस नउठाऔं, र एउटाले अर्कोलाई ईर्ष्या नगरौं।"

The Expository Dictionary of New Testament Words अर्थात् **द इक्सपोजिटरी डिक्सेनेरी अभ न्यु टेस्टामेन्ट वर्ड्स** वा नयाँ करारका शब्दहरूको व्याख्या गर्ने शब्दकोशले "आत्मिक वा आध्यात्मिक" व्यक्ति त्यसलाई भनिन्छ

"जसले आफ्नै तरिकाले पवित्र आत्माको फललाई आफ्नो जीवनबाट देखाउँछ।" यस परिभाषाबाट हामी यो बुझ्न सक्छौं कि जब हामी येशूसँग सम्बन्ध गाँस्दै जीवन बिताउँछौं तब हामी मानिस भएतापनि हाम्रो जीवनको सबै पक्षहरूद्वारा हामी येशूका भक्त हौं भनेर देखाउँदछ।

एकजना सिक्किस्त बिरामी अमेरिकाको फ्लोरिडाको अस्पतालको खाटमा लडिरहेको थियो। त्यो बिरामी मर्ने आँटको थियो। त्यस बिरामीको साथीले उसको ओच्छ्यानमानिर बसेर ठूलो स्याहार गर्दै थियो। नर्सहरू कोठाभित्र बाहिर गर्दै थिए र बिरामीको अवस्था हेर्दै थिए। कुराकानी गर्न मन लगाइरहेको बेलामा त्यस बिरामीको साथीले नर्सहरूलाई तिनीहरूले कहाँ तालिम लिएका थिए भनेर सोध्यो। प्रायजसो तिनीहरूले त्यही फ्लोरिडाको शिक्षण अस्पतालमा तालिम पाएको सुनाए।

यो सुनेर त्यस मानिस त्यस शिक्षण अस्पतालको बारेमा ठूलो प्रभावित भयो। त्यस शिक्षण अस्पतालमा उक्त साथी धेरै पल्ट हेर्न गयो। त्यो शिक्षण अस्पताल कस्तो रहेछ भनेर उसले थाहा पाउन चाहेको थियो। किनत? अनि त्यस शिक्षण अस्पतालका मानिसहरूले उसलाई त्यस शिक्षण अस्पतालमा किन हेर्न आएको भनेर सोधे। त्यस शिक्षण अस्पतालमा तालिम पाएका नर्सहरूले आफ्नो मर्न लागेको साथीप्रति बढि कोमल व्यवहार देखाएकोले त्यो अस्पताल हेर्न आएको भनेर जवाफ दियो। जुन स्याहार त्यस शिक्षण अस्पतालका नर्सहरूले दिए त्यो स्याहार अन्त तालिम पाएका नर्सहरूले दिने थिएन भनेर पनि थपे। आफ्नो मर्न लागेको साथीप्रति गरेको ती नर्सहरूको व्यवहारले तिनीहरू अरुभन्दा कस्तो फरक रहेछ त्यस साथीले देखेको थियो।

अनि त्यस साथीले शिक्षण अस्पतालका मानिसहरूले त्यस कलेजको बारेमा धेरै जिज्ञासाहरू राख्यो र त्यस कलेजको मुख्य लक्ष्य के हो भनेर पनि सोध्यो। अनि आफू त्यस अस्पतालबाट फर्किने बेलामा त्यस शिक्षण अस्पताललाई एक लाख डलरको उपहार दियो ताकि त्यसले अरू आफूले देखेका नर्सहरू जस्तो तालिम दिन सकोस्। त्यस मानिसले नर्सहरूको काम तिनीहरूको कामबाट प्रभावित भएको थियो। हो, आत्मियता हुनु नै जीवनको बाटो हो।

तपाईंको दैनिक जीवनमा तपाईंको आत्मियता वा आत्मिक जीवन कस्तो छ भनेर कसरी देखाउनुहुन्छ? जोसुकैलाई भेटेपनि तपाईंले कस्तो प्रभाव पार्न सफल पार्नुभएको छ? यो कहिल्यै नबिर्सनुहोस् कि तपाईंको सम्पर्कमा

आएको प्रत्येक व्यक्ति तपाईं प्रति कुनै न कुनै किसिमको प्रभाव पर्न जाने हुन्छ।

५. काम र स्टुवार्थशीप (हिफाजत अर्थात् आफूले पाएको कामलाई सञ्चिता गर्ने खुबी)

"तिम्रो हातले जे गर्ने अवसर भएतापनि तिम्रो सारा शक्तिले गर्नु" (उपदेशक ९:१० रूपान्तरित)। हाम्रो जीवनको प्रत्येक पक्षलाई कसरी सम्हाल्नु भनेर सबभन्दा बुद्धिमानीहरूको बुद्धिमानले उपरोक्त कथन व्यक्त गर्दछन्।

स्टुवार्डशिप वा भन्डारेपन अर्थात् सञ्चिता गर्नु भनेको के हो भनेर इसाईहरूलाई सोधदा प्रायजसोले आर्थिक कारोबारलाई व्यवस्थित गर्नु भनेर सोच्दछन्। हो, हिफाजत वा व्यवस्थित ढङ्गले आर्थिक सञ्चयीता गर्नु महत्त्वपूर्ण पक्ष हो। तर पैसा वा भौतिक कुरोलाई मात्र व्यवस्थित गर्नु भनेको यस विषयलाई ठूलो संकुचित दायरामा राख्नु हो। संस्थागत सिद्धान्तमा भन्डारेपन भन्दा त्यस संस्थाको कुनै पनि भौतिक साधनलाई विकसित गर्ने र उपलब्ध भएका स्रोतहरूलाई व्यवस्थित ढंगले परिचालन गर्नुलाई जनाउँछ।

चर्चमा परमेश्वरले दिनुभएको के के स्रोतहरू छन् जुन हामीलाई आशिषको रूपमा उपलब्ध भएका छन्? प्रत्येक व्यक्तिलाई परमेश्वरले कुनै कुनै किसिमको बरदान वा दक्षताले सुसज्जित गर्नुभएको छ भनेर पत्रुसले स्पष्ट धारणा राख्दछ। जब प्रत्येक इसाईलाई "पवित्र पुजारी जाति" (१ पत्रुस २:५) भनेर पत्रुसले सम्बोधन गरे तब त्यसको अर्थ परमेश्वरबाट पाएका सबै उपहार, समय, पैसा, बल, दक्षता र अरू कुराहरूको भन्दारेपन, हिफाजत वा सञ्चिता गर्ने जिम्मेवारी उसलाई सुम्पिएको छ भनेर लिनुपर्दछ।

उपदेशक ९:१० र १ कोरिन्थी १०:३१ पढ्नुहोस्। हामी कसरी काम गर्नुपर्छ र अरूलाई पनि काम गर्न कसरी शिक्षित बनाउनुपर्छ भनेर ती पदहरूले हामीलाई कस्तो सन्देश दिन्छ? हेर्नुहोस्, "तिम्रो हातमा जे काम छ त्यो आफ्नो पूरा शक्तिले गर, किनभने चिहानमा, जहाँ तिमी जान्छौ, त्यहाँ न त केही गर्ने, न योजना गर्ने, न ज्ञान, न बुद्धि नै हुन्छ।" र "यसकारण चाहे तिमीहरू खाओ, अथवा पिओ, वा तिमीहरू जेसुकै गर, सबै परमेश्वरका महिमाको निमित्त गर।" (१ कोरिन्थी १०:३१)।

साधारणतया मानिसको जीवनको थाहै नपाउने एउटा पासो छ। त्यो हो मानिसले आफ्नो जीवनको प्रत्येक पक्षलाई खण्ड खण्डमा बिभाजित गर्ने।

कामको जीवन अर्कै हो भने परिवारको जीवन अर्कै हो साथै आत्मिक जीवन अर्कै हो। त्यतिमात्र नभएर आफ्नो शरीरलाई विश्राम दिने वा रमाइलो गर्ने जीवन अर्कै हो। ती विभिन्न पक्षहरूलाई अलग अलग राखेर एकसँग अर्कोको सम्बन्ध नराख्ने प्रवृत्ति वा चाहना कतिपय मानिसको हुन्छ। उदाहरणमा अफिसको काम अफिसमै छोड्नु त्यो काम घरमा नल्याउनु किनभने यसले पारिवारिक जीवनलाई हस्तक्षेप गर्छ भन्ने धारणा। हामीले परमेश्वरसँग समय बिताउने क्रममा जीवनको रमझम वा रमाइलोपनाले हस्तक्षेप गर्न दिनुहुँदैन आदि।

यद्यपि, हाम्रो आत्मिक वा आध्यात्मिक जीवनमा त्यस खालको बन्देज लगाउन दिनु हुन्न। हाम्रो दैनिक जीवनको पलपलमा आत्मिक अनुभव छिर्न सक्नुपर्छ। जब कुनै येशूभक्तिले काम गर्दछ भने त्यो काम परमेश्वरसँगको सङ्गतिको फलस्वरूपले र उहाँको निमित्त काम गरिएको भन्ने भावना राख्नुपर्दछ। अरूमा जस्तै काममा पनि हामी परमेश्वरको उपस्थिति भएको अनुभव गर्न सक्नुपर्छ। यदि हामीले आफ्नो धार्मिक वा ईस्वीय जीवन केवल हप्ताको एकदिनमात्र, वा एक घन्टा मात्र वा जीवनको केवल एउटा सानो भागमा राखेर हिँड्यौं भने हाम्रो जीवनमा परमेश्वरको उपस्थितिलाई खुम्च्याउनु खोज्नु हो। त्यसको अर्थ हाम्रो जीवनको अरू पक्षहरूमा उहाँको उपस्थितिलाई अस्वीकार गर्नु हो।

दुई प्रश्नहरू: के तपाईंले तपाईंको आत्मिक जीवनलाई सबैबाट अलग राख्नुभएको छ? दोस्रो, यदि छ भने तपाईंको जीवनको सबै पक्षहरूमा आत्मिक जीवनले माथ गर्नुपर्छ भनेर तपाईंले कसरी सिक्ने?

उपसंहार:

थप जानकारी: उत्पत्ति ३, उपदेशक २:१८-२३ र एफिसी ६:५-८ पढ्नुहोस्। एलेन जी हाइटद्वारा लिखित पाट्रियार्क एण्ड प्रोफेटसको पृ. ५२-६२ "द टेम्पटेशन एण्ड फल" पढ्नुहोस्।

काम-के यो अभिशाप हो कि आशिष? पापको श्रापसँगै काम पनि आएको जस्तै कतिलाई लाग्दछ (उत्पत्ति ३:१७)। नजिकै नियालेर हेर्नु भन्ने जमिन पो श्रापित भएको थियो काम होइन। काम भनेको आशिषकोलागि होस् भन्ने परमेश्वरको अभिप्राय हो भनेर एलेन जी हाइटले यसरी व्यक्त गर्नुहुन्छ "अवदेखि मानिसको निमित्त दिइएको काम, परिश्रम, जमिनलाई स्याहारसुसार गर्ने

जीवनको काम उसलाई नै प्रेम गरेको कारणले परमेश्वरले दिनुभएको काम थियो। कामवासना र भोकले गर्दा जथाभावी खाना खानेकामलाई बशमा राख्न र आत्मसंयमको बानीलाई बिकसित गर्न सुम्पिएको काम यस पापी संसारमा आवश्यक थियो किनभने यसले मानिसलाई अनुशासनमा राख्दछ। पापले गर्दा भ्रष्ट र खस्किएको जीवनलाई उकास्नको निम्ति परमेश्वरले दिनुभएको काम उहाँको ठूलो योजना योजनाको एक भाग हो।"-एलेन जी हाइट, *पाट्रियार्क एण्ड प्रोफेटेस*, पृ. ६०बाट रूपान्तरित। मनलगाइ नलगाइ त्यही काम घरिघरि गरिरहने, आफ्नो शरीरको बलले नथाम्ने गरेर दिनरात बढि काम गरेर वा हाम्रो जीवनको अरू मूल्यमान्यतालाई थाँती राखेर केवल काम नै भगवान हो भनेर त्यसमामात्र लागिरेहँदा के कामलाई हामीले आशिषभन्दा अभिशापमा परिणत गरिरहेका त छैनौं? हामी जुनसुकै परिस्थितिमा भएतापनि हामीले कामलाई उचित ठाउँमा राख्न सिक्नुपर्दछ। अनि इसाई शिक्षाले मानिसहरूलाई कामको मूल्य र मान्यताको बारेमा सिकाउन सहयोग गर्नुपर्छ, फेरि त्यसैबखत काम नै सबै थोक हो भनेर यसलाई मूर्ति वा भगवान नबनाउन पनि सिकाउनुपर्दछ।

चिन्तनमननः

अ. उपदेशक २:१७-२६ पढ्नुहोस्। काम भनेको आशिष र अभिशाप वा श्राप हो भनेर कामलाई सोलोमनले किन भनेका होलान्? ती पदहरूमा के आभासहरू दिइएका छन् जसले गर्दा तपाईंले गर्नुभएको काममा फरक पार्दछ? हेर्नुहोस् "१७ यसैले मैले मेरो जीवनलाई घृणा गरेँ, किनभने सूर्यमुनि गरेको काम मेरो निम्ति दुःखदायी रहेछ। ती सबै व्यर्थ हुन्, बतासलाई खेदेको जस्तो मात्र। १८ सूर्यमुनि सबै कुरा, जसका निम्ति मैले परिश्रम गरेको छु, ती सबै मैले घृणा गरेँ, किनभने मैले ती मपछि आउनेको निम्ति छोड्नेपर्छ। १९ अनि कसले जान्दछ, त्यो बुद्धिमान् हो कि मूर्ख? तापनि मैले सूर्यमुनि गरेका सबै कार्यहरू त्यसकै अधीनमा रहनेछन्, जसमा मैले मेरा सारा प्रयास र सीप लगाएको छु। यो पनि व्यर्थ हो। २० तब सूर्यमुनि गरेका मेरा सबै परिश्रम र मेहनतलाई सम्झेर म स्वयम् निराश भएँ। २१ किनभने बुद्धि, ज्ञान र निपुणतासित कुनै मानिसले काम गरे तापनि त्यसले प्राप्त गरेका सबै अरू कसैको लागि छोडिदिनेपर्छ,

जसले त्यसको निमित्त काम गरेकै छैन। यो पनि व्यर्थ, र ठूलो दुर्भाग्य हो। २२ सूर्यमुनि आफैले गरेका सबै मेहनत र चिन्तासहितको परिश्रमबाट मानिसले के पाउँछ र? २३ त्यसका सबै दिनका काम पीर र दुःख हुन्। राती पनि त्यसको मनले विश्राम पाउँदैन। त्यो पनि व्यर्थै हो। २४ मानिसले खानु, पिउनु र आफ्नो काममा सन्तुष्ट रहनुभन्दा अरू अझ बढी केही गर्न सक्दैन। यो पनि परमेश्वरको हातबाट आएको म देख्छु। २५ किनभने उहाँविना कसले खान वा सुख प्राप्त गर्न सक्छ र? २६ जुन मानिसले परमेश्वरलाई खुशी तुल्याउँछ, त्यसैलाई उहाँले बुद्धि, ज्ञान र आनन्द दिनुहुन्छ। तर पापीलाई चाहिँ उहाँले परमेश्वरलाई खुशी तुल्याउने व्यक्तिको निमित्त धन-सम्पत्ति जम्मा गर्ने र थुपार्ने काम दिनुहुन्छ। यो पनि व्यर्थ, र बतासलाई खेदेको जस्तो मात्र हो। "

- आ. कामद्वारा नै हामी हाम्रा परिवारलाई संरक्षण दिन्छौं, सम्भार गछौं र पालन पोषण गछौं। कामको बारेमा सकारात्मक धारणा हामीले हाम्रा परिवारहरूलाई कसरि सम्झाउने?
- इ. हामीले गर्ने कामलाई श्रेष्ठतापूर्वक वा जे गछौं अत्यन्तै असल र परिपक्व गर्नुपर्छ भन्ने धारणा र अरू केही होइन कामैकाममात्र गर्नुपर्छ भनेर काममा लत लगाउनुको बीचमा हामीले कसरी धर्को तान्ने? ती दुई धारणाहरूप्रति हामी कसरी सजग भएर बस्ने? हेर्नुहोस् उपदेशक २:२३ "त्यसका सबै दिनका काम पीर र दुःख हुन्। राती पनि त्यसको मनले वा शरीरले विश्राम पाउँदैन। त्यो पनि व्यर्थै हो" (रूपान्तरित)।
- इ. पावलले आफ्नो धारणा स्पष्टसँग यसरी राख्दछन् "हामी तिमीहरूसँगै भएको बेलामा यो निर्देशन दियो कि यदि कोही मानिस काम गर्दैन भने उसलाई खाने अधिकार पनि छैन" (२ थेस्सोलोनिकी ३:१० रूपान्तरित)। यो निति अत्यन्तै उपयुक्त छ। कुन परिस्थितहरूमा यो लागु हुँदैन होला? अर्थात् यो नीति अपनाउने पर्छ भनेर मानिसहरूको टाउकोमा नबजारित किन होशियार हुनुपर्छ?

कथा ११
येशूलाई भेट्न विश्व यात्रा
बृजेश कुमार, २७, भारत

इन्डोनेसियामा काम गर्न गएको बृजेश त्यस देशको राजधानी जकार्तामा केही काम नपाएर हल्लिन पुगेको थियो। २३ वर्षको बृजेशले आफूलाई घरमा शरण दिने भारतिय साथीलाई एक दिन सोध्यो, "मैल गर्न सक्ने कुनै काम त होला। के तपाईंले मलाई काम खोजिदिन सक्नुहुन्छ?" सन २०१४सम्ममा आफ्नो पढाइको ऋण तिर्न बृजेश भारत छोडेको थियो। उसका बाबुआमाले साथीहरूसँग बृजेशको पढाइको निमित्त पैसा सापटी लिएका थिए। तर बृजेश ग्राजुयत हुनुभन्दा अघि पैसा सिधिसकेको थियो। साहुरूले पैसा फिर्ता माग्दै थिए।

बृजेशको साथीलाई उसलाई कहाँ काम खोज्ने भनेर थाहा थिएन। तर उसले बृजेशलाई एक जना बिचौलियासँग भेट गरायो। यदि बृजेशले दुई हजार डलर दियो भने उसलाई अमेरिकामा शरणार्थीमा पारिदिने कबुल गरेको थियो। बृजेशसँग केवल एक हजार डलरमात्रै थियो। उसले त्यो पैसा आफ्ना बाबुआमालाई पठाउन चाहेको थियो। तर यदि अमेरिकामा शरणार्थी भयो भने उसले धेरै पैसा कमाउन सकिन्छ भनेर आफूले आफैलाई तर्क गर्‍यो। अनि उसले बिचौलियालाई त्यो पैसा दियो। त्यस बिचौलियाले एक हप्ताभित्र अमेरिकाको जहाजमा राखिदिने कबुल गर्‍यो। तर ६ महिनापछि मात्र इन्डोनेशियाको जाभाको समुद्री किनारामा बृजेशले एउटा सानो डुङ्गा चढ्यो। त्यहाँ अरु १८ जना भारतियहरू थिए र १६ जना नेपालीहरू थिए। तिनीहरू सबै शरणार्थी हुन अमेरिका जाँदै थिए। दुई जना इन्डोनेशियाका मानिसहरूलाई त्यस डुङ्गा लैजान जिम्मा दिएको थियो। जब तिनीहरू समुद्रमा तैरिन्दै गयो तब यात्रा कठिन हुन थाल्यो। दुई दिनपछि खानेकुरो सक्यो। सातौँ दिनमा जहाजको क्याप्टेनले चेतावनी दियो कि डुङ्गा चलाउने तेल सिध्दिन्दै छ। केही घन्टापछि समुद्रमा सानो जमिन देखियो। त्यो माइक्रोनेशिया टापु थियो। डुङ्गा त्यस टापुको किनारामा रहेको जहाज रोक्ने ठाउँमा अड्याइयो। पुलिसहरू आएर तुरन्तै यात्रुहरू र डुङ्गाको कर्मचारीहरूलाई पक्रेर थुने। तिनीहरू याप भन्ने समुद्री भागमा रहेको माइक्रोनेशिया टापुमा पुगेको थियो। बृजेश र अरुहरूलाई जहाज अड्याउने अखडामा छ महिनासम्म थुनेर राखे।

अमेरिकाको पुलिस हाकिम र अमेरिकाकै जासुसीहरूले तिनीहरूलाई सोधपुछ गर्न थाले। त्यतिकैमा तिनीहरू थुनिएको ठाउँमा विभिन्न चर्चका पास्टर अगुवाहरू तिनीहरूलाई भेटघाट गर्न र खाना तथा अरू आवश्यक थोकहरू ल्याइ दिन थाल्यो। तिनीहरूले येशूको बारेमा बोलेका थिए। बृजेशले येशूको बारेमा कहिल्यै पनि सुनेको थिएन। उसलाई उहाँको बारेमा सुन्न चासो पनि थिएन। ऊ शरणार्थी हुन चाहेको थियो। तर माइक्रोनेशियाका अधिकारीहरूले तिनीहरूलाई भारतमै फिर्ता लान चाहेका थिए। समय बित्दै गयो। आउने पाहुनाहरू पनि सुकदै गयो। अनि त्यहाँका अधिकारीहरूले तिनीहरूलाई बस्न त्रीपालहरू दिए। खाने कुराहरू पाउन मुश्किल भयो। बृजेशको आशा सबै बिलाएर जान थाल्यो। अनि पास्टर करेमेनोल्फाले ठूलो ड्रम ल्याइ दिए। त्यमा खानेकुराहरू र लुगाफाटाहरू थिए। त्यो देखेर बृजेश र अरूहरू खुशीले रोए। पास्टर करेमेनो तिनीहरूलाई बराबर भेट्ने आए। केही मानिसहरू उनको कुरो सुन्न उनको वरपरि जम्मा हुन थाल्यो। "सबै फादर र पास्टरहरू हामीकहाँ आउन छोड्यो। तर तपाईं किन हामीलाई भेट्न बराबर आउनुहुन्छ?" एक जनाले सोध्यो। "किनभने मैले भन्दा येशूले तिमीहरूलाई धेरै माया गर्नुहुन्छ। उहाँले तिमीहरूलाई उद्धार गर्न चाहनुहुन्छ। उहाँले तिमीहरूलाई स्वतन्त्र पार्न खोजिरहनुभएको छ" उनले जवाफ दिए। आफू सेभेन्थ-डे पास्टर भएको उनले सुनाए। जब केरकार गरे उनलाई सोधे, उनले आनकानी गरेर भने कि आफ्नो खाना नखाइ बचाएर राखेका थिए ताकि तिनीहरूले खान पाउन्। डुङ्गामा अलपत्र परेका यान्त्रुहरू त्यो सुनेर रोए। त्यसै दिन नौ जना नेपालीहरूले तिनीहरूको हृदय येशूलाई दिए। तिनीहरूले विशेष त्रीपाल टाँगे साबथमा चर्च चलाउन सुरु गर्न थाले। नेपालीहरूको जीवनशैलीमा परिवर्तन आएको बृजेशले देख्यो। तिनीहरू भारतियहरूसँग खानाको लागि झगडा गर्दथे। अब तिनीहरू नरम भए र साथी बने। आफ्नो खाना भारतियहरूसँग बाँडिचुडि खान थाले। एक दिन साबथमा बृजेशलाई एक जना नेपालीले साबथमा संचालन हुने चर्चमा बोलायो। त्यहाँ अरू नौ जना नेपालीहरू थिए। तिनीहरूले उसलाई हार्दिक स्वागत गरे। तिनीहरू ऊसँग प्रार्थना गरे। तिनीहरूले उसको लागि, उसको परिवार र उसको भविष्यको निम्ति प्रार्थना गरे। त्यस रमाइलो वातावरणमा बृजेशलाई हलुको महसुस भयो। उसले बाइबल लिन स्वीकार गर्‍यो र बाइबल पढ्न र प्रार्थना गर्न थाल्यो। एक जना नेपाली साथीले उसलाई भन्यो कि यदि उसले येशूको

नाउँमा प्रार्थना गन्थो भने उसको प्रार्थना परमेश्वरले जवाफ दिनुहुनेछ। अनि उसले प्रार्थना गर्ने निर्णय गन्थो "हे परमेश्वर पिता मेरा सबै बोझ र समस्याहरू येशूमा राख्दछु। येशूकै नाउँमा म बन्ति गर्दछु। आमेन।" जब उसले आँखा खोल्थो तब उसको जिउ यस्तो हलुका भयो कि ऊ त आकाशमा पो उडिरहेको जस्तो लाग्यो। आफूसँग जन्त्रका मालाहरू निकाले र समुद्रमा फर्कायो। उसले येशूलाई पछ्याउन निर्णय गन्थो। पछि गएर राजेशले शरणार्थी हुने चाहना छोडिदियो। उसलाई भारतमै फिर्ता पठाइयो। दुई वर्ष छ महिना भारत छोडेर इन्डोनेसिया गएपछि ऊ नयाँ दिल्लीको एयर पोर्टमा आइपुग्यो।

आज बृजेश ग्लोबल मिसन पायोनियरको रूपमा काम गर्छन् र अहिले स्पाइसर एडेन्टिस्ट युनिभर्सिटीमा पास्टर हुन अध्ययन गर्दैछ। उसले दिएको बाइबल अध्ययनपछि दुई वर्षभित्रमा चार जनाले येशूलाई ग्रहण गरे। अरूहरू पनि बप्तिस्मा लिन उसले तयार गर्दैछ। जब ऊ बाहिर गएको थियो त्यसवेला उसका बाबुआमाले जसोतसो गरेर ऋण तिर्न सफल भए। तिनीहरू पनि बाइबल अध्ययन गर्दै छन्।

बृजेशले नेपालमा रहेका नौजना साथीहरूसँग सम्पर्क गरिरहेका छन्। ती नेपालीहरू नेपालमा विश्वासीलो एडभेन्टिस्ट भएका छन्। अरूको भारतिय साथी पनि एडभेन्टिस्ट भयो। उसले भारतमा लुगाफाटा बेच्ने काम गर्दछन्। अरूहरूसँग बृजेशको सम्पर्क बिच्छेड भयो। "अरूहरूलाई येशूको सुसमाचार सुनाउन चाहन्छु। जब मसँग केही थिएन परमेश्वरले मलाई उद्धार गर्नुभयो" यस लेखकलाई बृजेशले सुनायो।

-लेखक आन्द्र्यू मेकचेस्नी।